Ч. 212. Четвер 3 жовтня (20 вересня) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почт.
РЕКЛАМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З австрийскої делеґациї. — Гроза війни на Балкані.

Войскова комісия австрийскої делеґациї почала в понеділок по полудни над войсковим ordinarium. Справоздавець дел. Козловский висловив на вступі вдоволене ізза полагодженя войскових законів. Коли представництва народу, увзгляднюючи властиві відносини, хвилево полишили на боці оправдані домаганя населеня, то сим дали войсковій управі завдаток довіря, надіючи ся, що постанови, які відносять ся до прав і інтересів населеня, переведе ся гуманітарним, зичливим і справедливим способом. — Войсковий буджет держить ся рам ухваленої в р. 1911 проґрами в делеґациях. Каже, що коли делеґациї дали би ся нахилити до доповненя буджету в якім небудь напрямі, то першеньство повинно мати питане підофицирів. На поли артилериї потрібні ще деякі реформи, але їх слід би постепенно перевести в границях проґрами з р. 1911. Справоздавець домагає ся рішучих ухвал, щоби зарадити зростаючому числу самоубийств у войску, увзгляднюючи релиґійні, національні і особисті ціхи молодих жовнірів. Справоздавець обговорює маневри з р. 1911. Вкінци висловлює признане для управи армії за стараня заспокоїти потреби армії в усіх напрямах, надіючи ся, що войскова управа схоче увзгляднити також інтереси народа.

Міністер війни Авфенберґ заявляє, що старає ся в дусі представленім справоздавцем перевести децентралізацию, однак сумніває ся, чи позискані тим ощадности будуть такі великі, щоби покрили видатки на розвиток армії. Уваги справоздавця що до маневрів признає справедливими, як і єго спостереженя що до кінноти та летництва але з тим додатком, що було би дуже бажаним, щоби делеґациї достарчили армії більших жерел на летництво. Що до самоубийств в армії заявляє міністер, що на основі 40-лїтного досьвіду не міг би рішучо подати їх причин. То лише може сказати, що їх причиною не є лихе поведене зі жовнірами, бо тяжко о ліпші відносини між підчиненими а зверхниками, чим саме в австрийскій армії. Що до закона про доставу коний, кватерункового закона, а головно закона про фортифікацийні райони, надіє ся, що комісия за рік не буде вже потребувати займати ся ними.

Дел. Немец домагає ся від міністра поясненькь щодо чуток про конечність зміни материялу армат.

Мін. Авфенберґ цілком рішучо заперечує тим чуткам. Материял армат пільної артилериї та гавбиць є знаменитий і видержує порівнане з материялом артилериї всіх великих держав. Про зміну цілком не думає ся, міністер переконаний, що теперішний материял вистарчить еще на довго.

Дел. Лятур в звязи з оголошеними кореспонденцийним бюром вістками про мобілізацию в Болгариї та Сербії гадає, що відповість бажаню цілої комісиї, коли спитає міністра заграничних справ про єї правдивість а також про оцінку сотвореної нею ситуациї.

Міністер заграничних справ ґр. Берхтольд заявляє: Доси лише зі Софії одержали ми вістку про видачу приказу мобілізациї та про те, що приказ ще нині (понеділок) оголосить ся. З Білгороду і Атен доси такої вістки ми не дістали, хоч і там положене треба уважати дуже поважним. І на се хочу звернути увагу, що між мобілізацию а піднятєм неприятельских кроків є ще децизия повна важкої відвічальности—а також, що тепер так як і передше великі держави роблять горячі стараня, щоби зарадити наслідкам такого положеня і що на дальше будуть сильно працювати над удержанєм мира.

Положене на балканьскім півострові від вчера не змінило ся на ліпше, а радше ще погіршило ся. Що принесуть найблизші дні ніхто не годен на певно сказати. Рішеня ще нема і може бути, що не буде єго ще до кінця сего тиждня. Поки що працює европейска дипльоматия цілою силою над удержанєм мира. А між тим положене з дня на день стає грізнійше.

Нічна виправа.

(Образки з росийско-японьскої війни).

(Конець).

Нині не мав вже в души тих ідей, котрі кермували колись єго старанєм, котрі одуше вляли єго і якісь висші цїли ставили перед очи. Нині лишив ся єму лише досьвід войсковий, слава знаменитого офіцира, вроджена неустрашимість. Але взагалі був рівнодушний на всьо, неудачі не виводили єго з рівноваги, поводжене і успішні подвиги не наповнювали єго серця радостию, як давнійше.

Козаки посували ся звільна, оден за другим, вузкою гірскою стежкою. Провал, котрий наповняв таким страхом серце вахмайстра, лишив ся вже давно за ними.

— Я знав про се добре — думав асаул — що лише задля боязливої тревоги вигнано нас в ночи в ті проклятї гори. Нігде нікого нема. Незадовго перейдемо тих десять верств, котрі казали нам розслїдити з другої сторони провалу. Але умисне на злість проводиря перейду не десять, але пятнайцять, а потім доперва дам єму такий рапорт, що ошаліє зі злости!

Здалека доходило протягле вите вовка, сумне і страшне.

Сніг скрипів під ногами коний, підкови з брязкотом ударяли до каміня, перед їдучим відділом не було видко нічого, абсолютно нічого, крім ясного, осьвітленого блеском місяця снігу по горах і темнійшого, понуро блискучого в заглубленях скал. Близько стежки стояла хатка напів розвалена в руїну, наче приліплена до гори. Єї вид розбудив ріжні спомини в души Кондаковского.

Було се ще перед єго сумною подорожию до шпиталя. Пять день переслїдував своїм малим відділом літаючий відділ кавалериї японьскої. Відділ сей старав ся очевидно вислїдити, що діє ся в задних арміях росийских.

Цілий день укривали ся їздці в лісній гущавині, або у високих, безмежних пропастях, в ночи вирушали в дальшу дорогу, не звертаючи уваги на стрімкі гори, багна і трудні до проходу пропасти, появили ся все то тут, то там.

Хвилями здавало ся Кондаковскому, що от, от зловить їх, що заскочить їх нечайно і живих дістане в свої руки, але за кождим разом вививали ся перед погонею, зникали кудись наче малі пташачі крила. Не було сумніву, що на їх чолі стоїть досьвідчений вожд, що уміє кусати і утікати, як доведений до розпуки вовк. Борба ставала кождої години більше займаюча.

Були се, наче перегони спортові, змаганя дикі і неустанні, котрі мусїли мати смертельний вислід для побідженого. Кондаковский почав вже сумнївати ся в успішний результат сеї утяжливої погоні, коли случайно вхопив якогось Хінця, що блукав в дубових лісах. Слїдство виказало, що піиманий є бонзою зі сьвятині з поблизького села. Кондаковскому видавав ся сей бонза дуже підозрінним. Єго підступні очи мали — як казав Кондаковский до вахмайстра — не духовну здібність підглядання на усі сторони. Візвано товмача, котрий поговоривши хвильку з вязнем, сказав з найглубшим переконанєм:

— Він мусить знати, де укривають ся Японці.

Занехали дальше слїдство і дали до вибору хіньскому сьвященикови: або пятьдесять рублїв сріблом, або тримиліметрова куля в лоб. Показало ся, що бонза знав дійстно кривівку неприятеля. Аж до ночи відділ укривав ся в провалї а потім скрадаючи ся хвильцем коло сеї саме хати, напав на спячих Японців. З вісімдесять людий тілько чотирох узяли до неволї, а і сї були тяжко ранені. Решта борола ся як льви і почала благати о житє аж тоді коли нічо не могло здержати бішености козаків.

Погибших поховано в чотирох гробах, усипано шість могил, одна коло другої, а на деревляних пнях, уміщених на могилах, виписано: „23 липня 1904. Тут спочиває тілько а тілько японьских жовнірів, котрі полягли в завзятім бою“. Побіда Росиян мала велике значінє. В руки Кондаковского дістали ся дуже важні документи, котрі безпроволочно предло-

Після послідних вістий представляє ся оно так:

На Балкані пять держав зарядило мобілізацию, а Росия крім мобілізациї в Королівстві польскім і в окрузї московскім покликала до служби і тов. Червоного Хреста. Сербія зажадала до 48 годин дозволу на перевіз оружия через Туреччину против Туреччини і нема сумніву, що Туреччина супротив теперішного положеня не згодить ся на те. В Софії, Білградї і Константинополи военне одушевлене обхопило широкі круги населеня, войско витають грімкими оваціями, змобілізовані полки відходять на границю.

Коли в такій ситуації має ділати дипльоматия, то мусить ділати дуже скоро і справно. В европейских столицях, де важить ся судьба Балкану, не стратили ще надії на удержане мира, бо гроза загальної війни є так страшна, що ніхто не хотів би брати відвічальности за її вибух.

Новинки.

Львів, 3 жовтня 1912.

— **Іменованя.** Президия кр. Дирекциї скарбу іменувала комісарів сторожі скарбової I кл.: Елв. Ем. Оборского, Фр. Матусяка, Алекс. Батовского і Йос. Глявзтого старшими комісарями скарбовими II кл. в IX кл. ранги.

— **Нова стипендийна фундация.** Вп. радник шк. Іван Верхратский зложив на руки Голови Товариства „Просьвіта“ у Львові 6.000 (шість тисячів) корон готівкою на стипендию свого імени, котру має роздавати Виділ Товариства „Просьвіта“ слухачеви фільософічного виділу, сироті по сьвящениках, професорах, урядниках і інжин. української народности. Радник Верхратский задержав собі право потверджування надяня сеї стипендиї. Стипендия входить відразу в жите.

— **В Камінці Струмиловій** відбуде ся дня 6 жовтня с. р. торжественне посьвяченє „Народного Дому“ Є. Е. Митрополитом ґр. Шептицким.

— **Огонь.** Дня 15 с. м. о год. пів до 5 по полудни вибух огонь в стайни господаря Франца Крупи в Пикуличах перемиского повіта а жертвою его стала ся хата, стайня і стодола з цілим сегорічним добутком, всї знаряди господарскі і вся домашна знадоба. Шкоду, якої огонь наробив, оцінено на 16.000 К а була обезпечена на 7.500 К, а була обезпечена на 7.500 К. Причиною огню стала ся мабуть неосторожність наймита, котрий в стайни курив папіроси.

— **З Рогатина** доносять: Дня 29 вересня с. р. відбув ся тут фестин „Сокола“ на площи коло української гімназиї. По полудни площа зароїла ся людьми переважно місцевими міщанами, між якими снували ся місцеві Соколи в своїх гарних однострoях. У сїм фестинї взяли також участь Соколи з Чесник, Липиці долїшної та Січовики з Бабинець. Підчас вправ до такту приґравала музика бабинецкої Січи. Вправи вільноруч, хоруговцями Соколів та Сокілок випали дуже гарно, а вже найбільше подобала ся зібраним видпям ся точка вправ, у якій рогатинські Соколи виконали ріжного рода вежі. По вправах відбули ся товариські забави, а між иншими і танці. Погода була красна а на фестинї був гарний настрій. Комітет постарав ся о богато несподіванок, лиш щоби догодити публиці; між иншим навіть о таку несподіванку як перстени в мішках. Матеріяльна сторона фестину випала красно, а дохід призначено вже з гори на закупно площі під будову дому „Сокола“.

— **Важне для абсольвентів торговельних академій.** Абсольвенти торговельних академій, котрі мають вже сьвідоцтво укінченя школи а також і ті особи, що вже зложили іспит з поодиноких предметів науки в тих школах і наміряють вступити на практику або старають о місця в українських реєстрованих стоваришенях чи приватних фірмах, вкінци українські стоваришеня і приватні фірми, які мають до обсадженя відповідні місця урядників зглядно практикантів у себе — зволять зголошувати ся в тих справах до підписаного товариства, яке радо і безінтересовно посередничите між Українцями, що питають праці, а українськими стоваришенями і приватними фірмами, що пошукують фахово образованого персоналу. — З канцеляриї Краєвого Союза ревізийного, Львів, Домініканьска 11.

— **З Борщева.** Конкурс на принятє учеників ґімназиї і шкіл народних до бурси ім. Маркіяна Шашкевича при Інституті „Руский Дім Народний“ в Борщеві, яку має ся отворити в дни 1. падолиста 1912. Услівя принятя: За кождого хлопця обовязані будуть родичі або опікуни платити місячно 6 К готівкою та доставити слідуючих віктуалів до кінця шкільного року: 3 кірці бараболь, 3 чвертки муки пшеничної, 1 чвертку круп ячмінних або гречаних, 2 чвертки муки кукурудзяної, 1 чвертку фасолі або гороху, 2 копи капусти або відповідну скількість буряків. Кромі сего місячно: 1 кільо солонини або масла і 2 бохонці хліба тижнево. Віктуали можна доставити по части найдальше до лютого 1913. Половина віктуалів має бути доставлена при вписі разом з оплатою 2 К річно за з'ужите інвентара. Кождий ученик мусить мати своє біле і убране та сїнник зі соломою. Пране належить до заряду бурси. Подане належить вносити найдальше до дня 15. жовтня 1912 на руки о. Василя Маньовского, катехита в Борщеві. За комітет Бурси: *о. Іван Косович*, гр.-кат. адміністратор; *о. Василь Маньовский*, катехит; *Дмитро Стасинєць*, канд. адв.

— **З Дирекциї Укр. Тов. Педаґоґічного у Львові** (ул. Мохнацкого ч. 12). Подає ся до ві-

---

жив ґенеральному штабови. За сей геройский чин одержав ордер...

І тут трохи з боку хати були сї могили, в котрих лежало спокійно сімдесять шість вояків японьских. Сніг закрив їх і вирівнав все довкруги. Кондаковский причував лише, що се власне в тім місци суть ті могили. Вже давнійше переїзджав кілька разів коло сего місця і за кождим разом пригадував собі з гордостию се діло заглади цілого відділу. Але нині вид хати і згадка погибших викликали радше якесь дивне пригноблене. Міста гордости збудило ся в его души якесь дивне, невисказане чувство.

Коли в зимову ніч підеш в темну даль
І глянеш на небо засїяне зорями,
То в серцю збудить ся...

Кондаковский пробував знову сьпівати, але сейчас перестав.

— Най чорт бере ту зимову ніч — подумав, чуючи, як ноги лице і руки деревіють від зимна...

— Вахмайстер, до мене! — крикнув на куняючого в сїдлї вахмайстра. — Чи думаєш, що ми зробили вже пятнайцять верст поза провалом?

— Що пятнайцять! Мені здає ся, що вже буде з двайцять верст. Ідемо вже дуже довго... Чекати, лише як буде свитати.

— Добре, вертаємо!

— Після розказу!

Довгий ряд їздців задержав ся, потім завернув по малу і рушив у відворотну дорогу. І знову переїхали коло шістьох могил засипаних снїгом, коло нужденної, темної хатини з маленькими вікнами і з вивaленими дверима. Козаки колишучи ся рівномірно на сїдлах, дрімали спокійно. В души Кондаковского мішали ся безладні спомини, обуджені видом місця трагічної борби. Потім потягнув шапку на уха аби огріти трохи лице і примкнув очи. Сніг скрипів, підкови звеніли ударяючи об каміне, деколи десь далеко відзивало ся довге сумне вите вовка.

Нараз в тихім провалі загремів вистріл... Ба-бах, ба-бах!

Сонливість зникла.

— Позір! — гукнув Кондаковский зміненим через сонливість голосом. — Вахмайстер! Що се такого? Хто стріляв?

— Не знаю! Мусимо сейчас вислати перед себе патролю.

— Най трех людий їде на звіди!

— Після розказу!

Але ледви вахмайстер вимовив своє типове „після розказу“, коли з правої сторони розлягла ся вже незвичайна розпучлива стрілянина. Чути було виразно сальви, а короткий подвійний відголос доказував аж надто добре, що се Японці стріляють. Російский карабін видає глухий відголос. Козаки не помиляють ся ніколи під тим взглядом. У воздусї засвистїла куля, майже в тій самій хвили забреніла коло уха Кондаковского. Коло него закричав хтось розпучливим голосом:

— На Бога!.. ратуйте!.. Паду, я убитий...

Потім учув Кондаковский, як вахмайстер закричав страшно і поволи почав зсувати ся з сїдла на землю. Тіло вахмайстра упало на праву сторону, ліва нога придержана стременем, піднесла ся над сїдло; по хвили упав як тяжкий мішок в глубокий сніг.

— Убитий! — подумав Кондаковский.— Що буде зі мною? — пробігло ему думка по голові.

— Шаблї до рук! — закричав на ціле горло і кинув ся вперед в темний провал. — За мною! Всї за мною!

Кулї дзвеніли, як рій пчіл. Японці пражили відділ страшним карабіновим огнем.

Коли Кондаковский оглянув ся поза себе, побачив малу горстку своїх козаків. Жовніри хотїли перебічи оден другого.

— Більша часть лишила ся там—подумав Кондаковский і ударив коня сильно острогами. Провал розширяв ся в тім місци.

— Стій! З коня! — закликав.

Постановив нечайно вернути з тою горсткою козаків на місце бою і пробувати ратунку ранених, котрі там лишили ся.

Стрілянина замовкла. Козаки не радо зсїли з коня і розглядали ся осторожно довкола.

Нараз сальви зачали ся знову. Тепер стріляли вже з обох боків.

— Мушу хоть кількох виратувати — рішив ся Кондаковский.

Але заки ще міг видати відповідний розказ почув страшний біль в плечах і упав на землю.

Коли обудив ся, не чув вже стріляня. Двох сильних вояків в японьских мундурах хотїли его піднести, промовляючи щось до него.

Кондаковский спер ся на раменах Японців і з трудом вставши пішов послушно до провалу де провадили его. Потім всаджено его на коня і казали ему їхати коло японьского офіцира. Плечі боліли его дуже, але в голові чув дивну сьвіжість, мозок працював нормально.

— Се значить, що повандрую до Мацуями — подумав і усьміхнув ся. — Чиж се не всьо одно? До Мацуями або де инде.

Вже раз віднїс в бою рани, тепер знову став нездібний до борби... Плечі пекли і боліли, але в души чув спокій.

Не відчував анї знеохоти, анї розпуки анї лютости, не жалував сего, що стало ся. І се дивувало его.

— Як би щось подібного стало ся зі мною в першім периоді війни я був би готовий власноручно відобрати собі жите з сорому і розпуки.

Потім пригадав собі свою нинїшну місию і начального вожда.

— Не буду міг зложити ему рапорту з тої нічної прогульки.

Асаул розсміяв ся голосно.

Офіцир і японьскі вояки поглянули здивовані на него, а потім укрили змерзлі лиця в глубокі ковнїри. Сніг скрипів під ногами серед нічної тишини, підводи дзвеніли до каміня, десь далеко відзивало ся деколи вите вовка.

домости, що наука рускої мови для дівчат з львівских міских шкіл (народних і виділових) вже почала ся в суботу 28 вересня. Записувати ся можна що дня в канцеляриї Дирекциї (I. пов.). Наука відбувати ся буде в суботу від пів до четвертої до пів до пятої в двох відділах безплатно. Крім сего має намір Дирекция школи утворити сего року шкільного висший пополудневий курс україньскої мови і літератури для тих всіх наших учениць, що побираючи науку по польских середних закладах (ґімназиях, лiцеях), не мають можности пізнати свою мову і літературу. Зголошувати ся до запису можна що дня у директора. Курс буде тільки тоді отворений, коли впише ся достаточне число (бодай з десять учениць). Наука для анальфабетів і курс німецкої мови для слуг, возних і т. д. почав ся в неділю 29 вересня. Дирекция школи має надію, що наші отці духовні, а іменно оо. катехити, як рівнож всі наші тямучі люди, що можуть спричинити збільшене фреквенциї на всіх згаданих курсах, подбають про се, щоби з них користало як найбільше число молодежи і старших людий. — Дирекция.

— **Живцем згоріла.** З Рави рускої доносять про таку пригоду: В Лупові, равского повіта, 19-літна швачка Барильска, виправши оногди білі рукавички бензиною, сушила їх відтак при запаленій машинці спіритусовій. Рукавички займили ся і зачали горіти а від них займила ся й одіж на Барильскій а що в тій хвили не було в хаті нікого, Барильска серед страшних мук згоріла на вуголь.

— **Крадежі.** Різникови Григориеви Гартльови вкрадено оногди на площи Стрілецкій з кишені пальта полярес, в котрім було 100 корон. — В Білобожници коло Чорткова вломили ся злодії до зелізничого двірця, відорвали прибиту до помоста зелізничу касу, винесли єї на поле, розбили і забрали всі гроші в квоті 1.600 кор.

— **Страшне попечене.** З Горлиць доносять: В суботу вечером стала ся тутешному аптикареви Гіполитови Новакови страшна пригода. Засьвітивши сьвічку, пішов він до пивниці по бензину і так спричинив вибух бензини. Полумінь обняла его в одній хвили і попекла на цілім тілі. Волосе на голові і заріст зовсім обсмалило а ціла голова виглядає як би одна велика рана. Стан его єсть дуже небезпечний мимо скорої помочи лікарскої.

— **Обманьство.** Михайло Каммерман, властитель дому банкового при ул. Міцкевича ч. 5 доніс оногди на інспекцию поліциї іменем фірми банкової „Камерман і Шпіцман", що дня 18 чи 19 вересня зголосив ся маклер Йосиф Берницвайґ, замешкалий при ул. Зиґмунтівскій ч. 9 і представив сім векслів на суму 9.8000 корон підписаних Берницвайґом, а жірованих кредитовим союзом (Credit-Verein) в Букачівцях і якимсь Вольфом Лейбою Ґросман. Камерман, щоби забезпечитись о правдивости підписів на векслях, написав лист до того Ґросмана до Букачовець і дістав відповідь від него, що може виплатити векслї Берницвайґови і Берницвайґ дістав гроші.

Дня 30 вересня дістав Камерман картку від Ґросмана, в котрій той повідомляє его, що Берницвайґ пустив в курс векслї з фальшивими підписами. Камерман припускає длятого, що або Ґросман ділав в порозуміню з Берницвайґом, або сей послідний був автором листу уповажняючого Камермана до виплати гроший. Отже постановлено переслухати Берницвайґа. Висланий до него аґент поліцийний приніс вість, що Берницвайґа нема дома, а єго помічник сказав, що він виїхав до Будапешту і верне завтра. Камерман припускаючи, що Бернґвайґ не верне, просив поліцию, щоби арештовано Ґросмана.

Отже оногди переведено ревізию в мешканю Берницвайґа і знайдено у него чисті блянкети і куверти Credit-Verein-у в Букачівцях, поліцу „Assicurazioni-Generali", дві уділові книжочки Тов. кредитового в Букачівцях і т. д. Вечером зголосив ся на поліцию адвокат др. Мойсей Каннер, іменем буковиньского товариства кредитового і доніс, що то заведене вислало 16.000 кор. праскому банкови для Берницвайґа а 4000 кор. до Букачовець для союза кредитового. Виплата слїдувала на векслї Берницвайґа. В виду втечі сего послідного зголошує ся і буковиньске товариство кредитове Credit-Anstalt яко пошкодоване. За Берницвайґом розписано стежні листи.

Господарство, промисл і торговля.

— **Стан урожаїв на Україні.** З Лебедина, чигиринського, повіта доносять до київскої „Ради": Через дощі, що падали раз-враз сего літа, навіть місцеві економії запізнили ся з роботою; до 21 вересня озимина була не посіяна. На зяб не орано. Хліба не помолочено ще й половини. Овес в снопах приріс до землї, горох гниє, сочевиця вже погнила Пшениця уродила дуже гарно, але гниє в копах і зросла ся, що розібрати трудно. На насіня она не годить ся, а хліб, хто его зна, який буде. Просо і доси на пні стоїть, осипає ся вітром, а уродило гарне. Все пропадає, дивити ся жалко. А все через те, що посесори пожаліли 15 копійок за копу, щоби звезти було в скирти. Шкоди тепер на хлібови до 50 проц.

Робітники дорогі, парою кіньми заробляють 3—5 карб. в день, дівчатка-підлітки 80 коп., чоловіки до 1 карб. Просо збирають 9 карб. за десятину. Хліб молотить ся кінною машиною по карбованцю і більше за копу. Пани дають по карбованцю та наші машиністи не хотять, нема зиску, по людях більше заробляють, і чарка горівки і харч добрі і 9 карб. в день за саму тільки машину. Словом дороженеча нечувана. А все через дощі. Кажуть старі люди, що таке дощеве літо було 20 чи 22 років тому.

Урожай сего літа скрізь добрий, але его успіли зібрати тільки жваві хозяїни, котрі мають свою худобину і небогато землї.

Садки уродили добре тільки на горах, ярами же цьвіт померз і нема нічого. Овочі дорогі. Мішок добрих яблок пудів півтора (пуд = 16 кільо) до два 1 карб. 80 коп. до 2 карб., такий же мішок гниличок 80—90 коп., слив-угорок 40 коп. за ведро, за пуд 80 коп. Жито 70 коп., пшениця 1 карб. 15 коп., овес 00 коп., ячмінь 70 коп., просо 1 карб. 20 коп., горох „вікторня" 1 кар. 10 коп., зелененький 90 коп., сочевиця 90—1 карб. 20 коп. за пуд. Кавунів нема, а де й з'являть ся, то погані і не смачні і їх не радо купують.

Телеґрами.

Петербург 2 жовтня. Зачувати, що звістний ґр. Володимир Бобрінський старає ся дуже о то, щоби его іменовано ґубернатором Холмщини. Еп. Евлогій підпирає его заходи.

Льондон 2 жовтня. Сазонов поїхав нині рано до Парижа. Побут его в Парижи буде мати приватний характер, але все-таки буде він конферувати з президентом Фалієром і премієром Поанкаре. З Парижа виїде Сазонов дня 5 с. м. до Петербурга і в дорозі задержить ся в Берлині і буде конферувати з секретарем державним Кідерлен-Вехтром. Також і в Берлині не буде мати Сазонов специяльної місиї.

Софія 2 жовтня. Заказано вивіз збіжа, муки і паші.

Атини 2 жовтня. Наслідник престола зложив присягу яко начальний вожд армії.

Бальмораль 2 жовтня. Австро-угорский амбасадор ґр. Менсдорф прибув тут вчера вечером.

Білград 2 жовтня. Кн. Юрий вернув до Білграду. — Офіцияльно заперечують вість о вибуху повстаня в Старій Сербії.

Константинополь 2 жовтня. Всї турецкі кораблї воєнні одержали приказ повороту до Константинополя. Власти портові записують всї грецкі пароплави, котрі там появляють ся.

Константинополь 2 жовтня. Рада міністрів ухвалила відмовити призволення на перевіз сербского материялу воєнного.

Ціна збіжа у Львові.

дня 1-го жовтня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10·40	до	10·70
Жито	8·80	„	9·—
Овес	8·50	„	8·70
Ячмінь пашний	8·40	„	8·80
Ячмінь броварний	9·—	„	9·50
Ріпак	15·—	„	16·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	12·—	„	13·—
Вика	10·50	„	11·—
Бобик	8·50	„	9·—
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	65·—	„	75·—
Конюшина біла	90·—	„	110·—
Конюшина шведска	—·—	„	—·—
Тимотка	—·—	„	—·—

Надіслане.

— **Домашна кухня.** (Як варити і печи?) Зладила Леонтина Лучаківска. Львів 1910. Накладом Миколи Зайчківского. З друкарні Івана Айхельберґера, Львів, Ринок ч. 10. — Ціна одного примірника 1 К 50 с.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

Хто бажає ГОДИННИКА ?даром?

Щоби наші знамениті кишеневі годинники зробити скрізь знаними, розділяємо після певного способу 5000 годинників даром. Пришліть Вашу докладну адресу тільки на переписнім листку до Uhren Fabrik Jak. König, Wien III/2 Postamt 45, Fach 125.

Виноград

курацийний і столовий, найделікатнїйші ягоди, дуже великі, солодкі, сьвіжо рвані 5 кл. 3 К 50 с.
Яблока столові і груші „Кайзербери“ 5 кл. 3 К.
Мід пчільний натуральний 5 кл. 7 К 50 с., доставляє
И. Перльмутер, Versecz N. 15.

Містове Бюро зелізниць державних
у Львові, пасаж Гавсмана 9
продає білети на всї зелізниці в краю і за границею.

Товариство для винайму
піль і господарств
в Оломуцу
Стоваришенє зареєстр. з обм. порукою

приймає вкладки на 5 процент і висше, як також зголошеня о винаймлене господарств.

Удїли членів по 100 К.
Дивіденда 6 — 8 проц.

Урядує щоденно в Оломуцу: Долїшний Ринок ч. 17.

Ст. Соколовского
Головне бюро дневників
і оголошень

у Львові пасаж Гавсман ч. 9

приймає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопала) у Львові. Телефона ч. 527.